Cartes

La nova accepció
de "xarnego"
Xavier Serra Besalú . Girona.
El Diccionari de l'IEC defineix el mot "xarnego" com a "immigrant castellanoparlant resident a Catalunya", i afegeix: "dit despectivament". És una expressió en desús, senzillament perquè -a més de ser menyspreativa- la immensa majoria de les persones que no han nascut aquí, en viure-hi, en fan la seva terra també, se l'estimen i donen suport a tot allò que és bo per a Catalunya. D'això en tinc -com vostès- experiències diàries, i els de Súmate (sumate.cat) m'emocionen amb els seus testimonis i coratge.
Ara bé, descobreixo alguns unionistes que, només volent ofegar aquesta consulta que la majoria hem demanat (entre la gent d'aquí, o d'arreu, que m'és igual!), generen una nova "xarnegueria", aquesta vegada emocional, entre els qui estaven tan tranquils. Fabriquen "forasters polítics", i divideixen la cohesió que, des que vaig néixer, he vist al nostre país. Els unionistes són "creadors de nous xarnegos", paraula que no havia emprat jo des que anava amb pantalons curts (i en fa, de temps!),
No ens podrien deixar en pau? No podrien realitzar el seus "experiments electorals" enllà de les terres catalanes?
Al Diccionari caldrà afegir que alguns partits de principis del s. XXI van revaloritzar el mot, instrumentalitzant-lo per dividir.

Un gràcies de tot cor
Dolors Coch. SARRIÀ DE TER.
Cinc de desembre del 2013 és una data que no oblidaré mai, ja que va ser el dia en què el meu marit Joan va morir. Ja han passat quasi dos mesos i festes de Nadal que, en aquestes circumstàncies, han estat les més tristes de la meva vida. Sembla que estigui despertant d'un malson però per desgràcia és la trista realitat que em toca viure. Un tumor se me l'ha emportat en tan sols cinc mesos.
No m'hauria pensat mai que sentiria aquesta buidor. Com s'enyora i com es pensa en ell cada dia! Coses que poques vegades valorem com mirar si funciona la caldera, canviar un fluorescent o sentir com s'obre el portal perquè és a casa cobren una importància enorme i causen una gran tristor perquè ell ja no les pot fer.
Durant els mesos que va durar la malaltia vam tenir grans professionals de la medicina al nostre costat. Per això, ara que per fi em sento amb forces per escriure aquestes línies, vull donar les gràcies al doctor Emili Marco, a la doctora Clàudia Dilmé i a la infermera Ester Sala, tots del CAP de Sarrià de Ter, ja que veritablement ens van tractar i considerar com a persones i no com un simple número. També voldria agrair les explicacions i el gran tracte humà que vam rebre de la doctora Jorgina Piferrer cada vegada que vam anar a urgències a l'hospital Josep Trueta; a Glòria Vaquer per les seves indicacions i paciència i, per descomptat, a l'equip d'infermers/es de la cinquena planta del mateix hospital. A tots ells, a la família, amics, companys que han estat presents en tot moment... Gràcies, moltes gràcies de tot cor.

Sort que no vaig ser la professora d'història!

Àngela Ferrer i Mató. girona.
La meva exalumna Alícia Sanchez Cama?cho està demostrant que els seus coneixements històrics deixen molt que desitjar. Fa temps va dir que Espanya tenia tres mil anys d'història, vaja, els prehistòrics íbers, celtes i resta d'habitants de la Península ja formaven una unitat, o sigui, com per donar-li matrícula en aquesta assignatura. No fa gaire va desitjar que en Mas s'assemblés a en Tarradellas. Aquest President com a mínim era d'esquerres i revolucionari, es va adaptar als temps que li tocaren viure, però actualment estaria totalment en contra, fins i tot més que en Mas, de totes les barbaritats que s'empesca el PP contra Catalunya.
Tampoc demostra haver après i fet seus els valors que a la nostra escola se li ensenyaren: respecte, cordialitat, diàleg, no enfrontament, no fer falsos testimonis... Quan va comparar Catalunya amb el País Basc, quan deixà de complir amb el seu deure com a parlamentària per l'assumpte de la Camarga (que segur era un niu de xafarderia política) i quan demostra una total falta de respecte vers el fet català, és més, sembla presa d'una fòbia que ni en Rajoy té i és molt dir; a mi em fa vergonya pensar que no va assimilar cap de les virtuts mínimes de convivència que se li van intentar inculcar. Ja des de l'inici, quan va començar a menysprear la terra que l'acollí amb els braços oberts vaig vaticinar, i ho torno a dir, que "caurà de l'escambell", com diem en català, i perdrà el càrrec que ostenta amb orgull desmesurat.
Qui la fa la paga, i encara no he vist que de tard o d'hora això no passés. Ja s'ha mullat massa i el seu orgull desmesurat (que l'ha perduda) li impediran rectificar encara que segurament ara deu pensar que seria el més sensat. Tonta no és! I ella soleta s'ho haurà buscat.

Civilisme!
Anna Guixeras Puigdemont. girona.
Que poc solidaris són molts amos d'animals! Avui, anant pel carrer al matí, he trepitjat un excrement de gos però no me n'he adonat fins més tard. M'ha fet molta ràbia, ja que malgrat que m'ho he netejat, no m'he pogut desprendre tot el dia d'aquest rastre!
Tant costa ajupir-se a collir els excrements que fa el seu animal? Jo, com a propietària d'un gos, penso que no costa gens anar preparat quan portes la teva mascota, perquè el poc esforç que representa recollir-ho compensa la mala passada que pots causar a algú.

Font del document: http://www.diaridegirona.cat/opinio/2014/02/08/cartes/655527.html?utm_source=rss